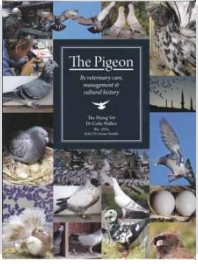

Tanker om sporten - diskussioner med top brevduefolk

Af Dr. vet. Colin Walker

Oversættelse/foto Ove Fuglsang Jensen

Artikel fra bogen **The Pigeon** af Dr. vet. Colin Walker

Gennem årene, har jeg haft mange interessante diskussioner med diverse brevuefolk, og nogle af deres kommentarer og ideer er faktisk fascinerende, og andre kunne nok også finde disse tanker interessante.

Jeg har gennem disse diskussioner konstateret, at mange af de bedste brevuefolk er meget observante, og samtidig har en evne til at tænke fremad i en given situation. Det er min opfattelse, at brevuesporten kan blive meget mere interessant, hvis den enkelte kunne være innovativ og opfindsom, og ikke bare gøre som alle andre gør det. Ser vi i historisk perspektiv, var det på den måde at enkesystemet blev opfundet.

Bestand størrelser

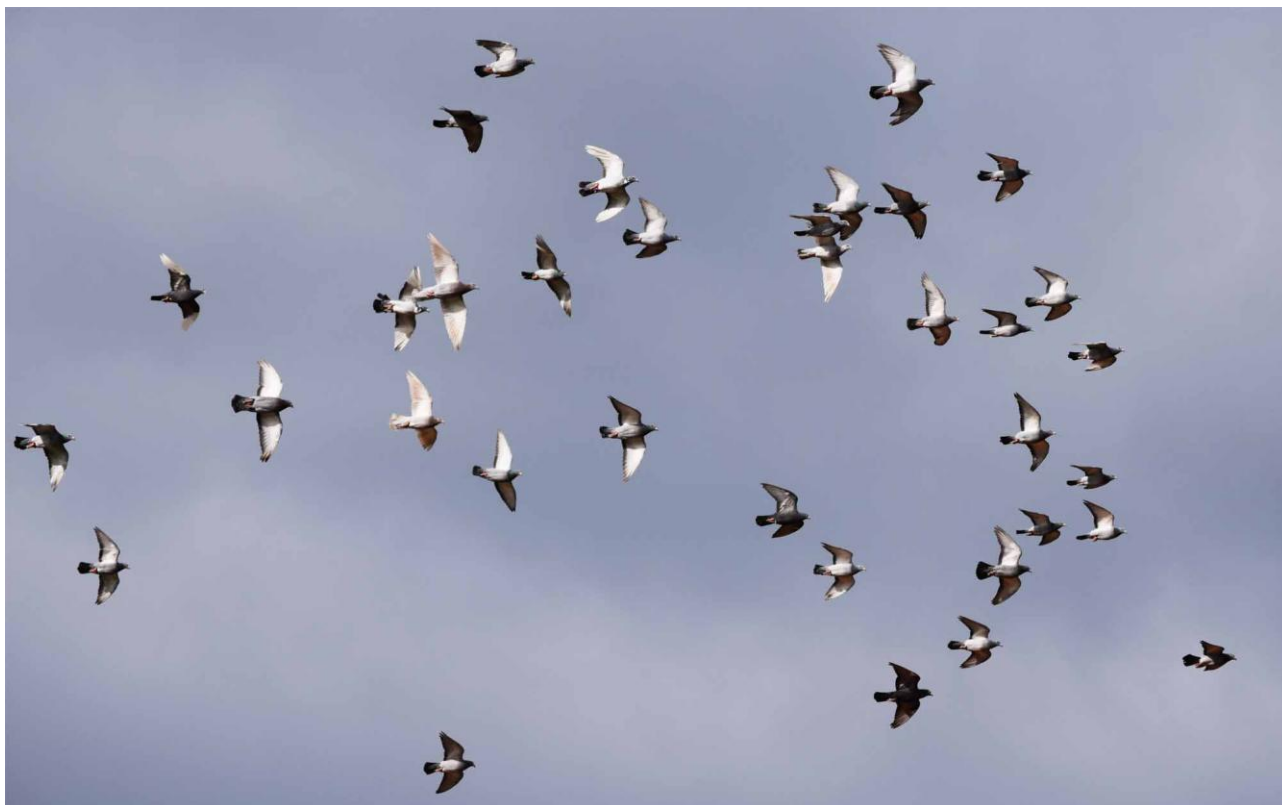
Har du nogensinde gjort dig tanker om at der findes en ideel flokstørrelse når man træner sine duer? Er det bedst for den individuelle due at træne i en flok med 10-15 eller måske med en større flok på op til 200?

I store flokke er det ligesom duerne går i vejen for hinanden, hvorimod at duerne i mindre flokke flyver mere afslappet. Det er lidt som at gå tur med hunden i snor, hvor hunden vil en vej men ejeren en anden. Når dueflokken letter fra kurvene, vil den enkelte due bruge vingerne og behøve plads i flokken, og der kan meget let opstå problemer i en stor flok. Mange brevuefolk mener, at duerne i en mindre flok virker mere sikre i flugten.

Vi må nu spørge om hvad er den ideelle flok i et træningsforløb?

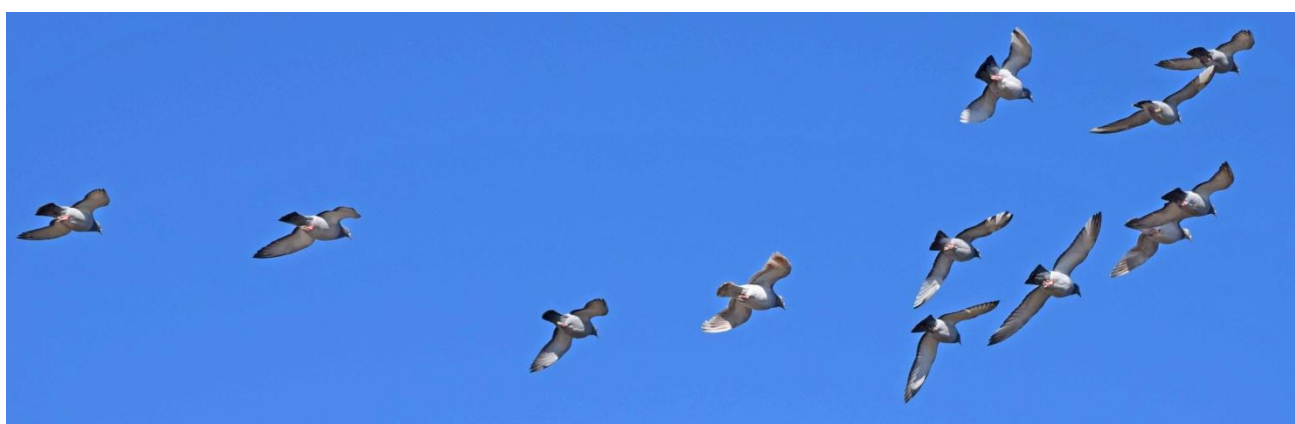
Graham Davison har ekstrem gode resultater og bor i Wollongong, Australien, og han føler at et hold på ca. 60 duer er den rette størrelse. Han mener at denne størrelse vil give den enkelte due en sikkerhed i flokken, samtidigt med at flokken arbejder som en enhed. I en flok på 60 duer kan den enkelte due stadig se hvad der er foran den. De bageste duer i denne flokstørrelse, kan drage nytte af slipstrømmen fra de forreste duer, akkurat som trækkende gæs gør det!

Den nu afdøde John Pryor fra Adelaide, der var en af Australiens dygtigste udøvere af sporten mente, at en flokstørrelse på 150 duer kunne virke som et godt team. Han mente, at hvis duerne var i god form kunne de præstere en god synkron flyvning.

Flyvetid omkring slaget?

Er den tid duerne bruger omkring slaget lige så godt for duerne som en træning? Når duerne flyver omkring slaget sker det i forskellige variationer af cirkler, og det er altid muligt for en due at vælge det inderste af cirklerne, således at der tilbagelægges mindre afstand end duerne i ydercirklen. Det vil med andre ord sige, at selv om alle duerne i flokken har fløjet samme tid, vil duerne i indercirklerne have en mindre anstrengt flyvetur med svæve ture osv., altså en ren loppetjans! Tages duerne på en træningstur, vil alle duer tilbagelægge den samme afstand under de samme forhold.

Træning af duer

Hvor meget træning behøver en due for at klare en længere kapflyvning?

John Pryor havde den mening, at de duer der skal ud på de lange ture, skal enten trænes en del gange på længere ture, eller have nogle kortere kapflyvninger der tilsammen vil give det dobbelte antal kilometer som den forestående langflyvning duen er sat op til. Hvis en af træningerne eller kapflyvningerne er i medvind regnes dette kun for det halve. Dette vil altså sige, at skal en due sættes op til en langdistance på ca. 1100 km., skal duen have fløjet sammenlagt ca. 2200 km. før den superlange flyvning. Dette indebærer at duen skal have 3 kapflyvninger på 400, 480 og 560 km., og udover dette have 10x80 km. træning. For mig personligt, er det nok lidt af en målestok der her stikkes ud.

En anden af de skrappe til langdistance var Doug Ince, og han havde en mere pragmatisk tilgang til træning og opbyggelsen af duerne til superlang. Doug var en af de bedste på de lange i Melbourne, og han mente at en due havde bedre af at blive trænet og kapfløjet i en mere naturlig rytme for duen. Det kan være vanskeligt at forestille sig en due der er blevet kørt hårdt før en langdistance vil yde sit optimale. Uanset hvorledes forberedelsen til en maraton flyvning er, vil selve duens gener og topform give det endelige resultat.

Vurdering af vinderduen

Nogle interessante tanker omkring den rigtige vinderdue, blev fremsat af Graham Davison. Når en mindre gruppe af de førende duer kommer ind i den nære hjemegn, kan det ende med kamp om sekunder, men hvem er i dette scenarie den rigtige leder af flokken? Hvis den sande leder af flokken skal til slaget længst væk, vil denne due lede flokken hen over deres slag hvor de falder fra og hastigheden bliver generel høj, hvorimod hvis den sande leder har slaget tættest på, vil resten af flokken tøve og hastigheden vil for disse duer falde.

Gebyr til kapflyvning

Georges Kyprianos, Sidney udarbejdede nogle fakta der viste os om brevdue flyning koster mere i gebyrer i dag end før hen. Han sammenlignede priser på en ny brevduetransporter, beløbet på vinderen af Melbourne Cup og gebyret for afsendelsen af en due i 1965 og 1995. Gebyrerne var i denne tid steget 3 gange i Australien.

Hvis man imidlertid ser på ydelser for almindelige varer og tjenesteydelser, er det steget 10 gange i samme periode. Ser vi her rent statistisk på prisudviklingen fremadrettet, er prisen for at sende en due i dag noget billigere end for 50 år siden. Ser vi på landsplan i Australien, er kostprisen for at afholde disse kapflyvninger dog stigende.

Avl af topduer

John Pryor fra Adelaide havde nogle interessante holdninger til avl af vinderduer. Han mente at 80% af topduerne var avlet af par hvor begge forældre var under fire år. Hvis begge forældre var ældre vil procenten af avlede unger i kvalitet blive mindre jo ældre duerne var. Han mente derfor at var en ældre hun parret med en lige så gammel han, ville chancerne for at avle topduer være nede på 5%. I sit avlsslag stiledede han mod en alder på hannerne ikke over 4½ år og hunnerne måtte ikke være over 3½ år.

Når alderen i avlsslaget generelt blev højere, blev de ældre duer fjernet og erstattet af yngre for på den måde at søge at hæve procenten af avlede topduer. Der findes selvfølgelig undtagelser fra denne regel, men generelt må det nok siges, at det er en fordel at have en eller begge forældre yngre end fire år.

Hvorfor det er sådan, at yngre duer ser ud til at avle bedre unger, kan der ikke gives en forklaring, idet det genetiske skulle være det samme. Der må her dog tilføjes, at kvaliteten i æggets blomme falder med alderen. John mente også, at de første 2 æg af et yngre avlspar havde en stor værdi. Selv om det ser ud til, at

kvaliteten af avlen i ældre duer er faldende, kan disse duer dog godt avle gode duer af rimelig kvalitet. Det må nok siges at være det bedste at avle på duer indtil 4-5 års alderen, hvorefter man tager duer af de bedst avlende par og sætter dem ind som erstatning for deres forældre.

Der findes altid undtagelser, men at basere kapflyvning og avl på undtagelser, vil rent statistisk ikke blive en succes.

Hvorledes skal man parre vores duer for at få gode kapflyvere?

Silvere Toye fra Belgien fortalte mig, at en af de fordele de Europæiske brevuefolk havde i forhold til de Britiske var, at mange englændere stadig holdt fast i familie avlen. Nøgternt set er familieavl bare en gruppe duer der er relateret til hinanden. De der tror på familie avlen, mener at de gener en topdue har i familien må være i de andre duer, men selv om andre duer i gruppen har samme udseende og type, er det ikke sikkert de er topduer. De fleste topduer kommer fra **krydsningsavl**.

At krydsningsavl er bedre skyldes en genetisk fænomen der nærmest kan kaldes en "hybrid kraft", og dette fænomen hindrer recessive karakterer der har en tendens til at påvirke duens vigør og livskraft i forkert retning. Færre vinderduer er produceret hvis man parrer duer fra forskellige linjer

indenfor samme familie, eller hvis beslægtede duer parres giver dette heller ingen gode duer. På den anden side kan det ske, at en indavlet due har rigtigt gode resultater, og da vil afkommet efter denne due også blive topduer, fordi det er en lille genetisk variation der arves.

Ved krydsnings duer, der må betegnes som topduer med gode resultater, kan deres unger nemt blive af en mere variabel kvalitet, og det er simpelthen fordi disse duer har en stor genetisk variation. Det bedste vil derfor være, at stabilisere de gode gener med resultater ved at lave indavl til avlsslaget, for derefter at lave krydsningsavl for at få gode kapflyvere.

Hvis man fx har fætter/kusiner eller fader/datter og broder/søster der hver for sig avler gode flyvere, da bør man parre dem og vælge de bedste unger til senere af blive sat ind i avlsslaget når deres forældre bliver for gamle. På denne måde kan en indavlet linje krydses med en anden indavlet linje for på den måde at avle topduer. Holdes disse indavlede avlsduer under fire år, vil man rent statistisk forøge sine chancer for succes i kapflyvningerne.

Når brevuefolk mødes, går snakken livligt med udveksling af meninger og holdninger. Fra venstre ses Graham Davidson, Australien, Silvere Toye, Belgien, Tom Villis, Australien and Stehpen Kearsy, Australien.